

Chương 433: Nguyện Vọng Của Loyar

(Số từ: 2439)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:01 PM 19/05/2023

Adriana, người có thể chất không thể so sánh với người bình thường, đã có thể nhanh chóng đến Tháp Cầu Cổng Đồng.

Tuy nhiên, mặt trời đã lặn.

Daibun đã nói rằng cô ấy phải chia tay Loyar khi màn đêm buông xuống. Cô không biết lý do, nhưng cô phải gặp Loyar trước khi màn đêm buông xuống.

Trước khi sống như thế này, Băng Rotary đã sống dưới Tháp Cầu Cổng Đồng, một trong nhiều cây cầu lớn ở Thủ đô Hoàng gia.

Tháp Cầu Cổng Đồng, giờ không còn bóng dáng của những người bán kẹo, đã trở lại trạng thái ban đầu như một lối đi dạo, một nơi mà mọi người đang dần bắt đầu tránh xa.

Adriana có thể nhìn thấy lối đi dài dẫn đến Tháp Cầu Cổng Đồng.

Không có tấm biển nào ghi "cấm vào", và khi Băng Rotary chiếm giữ nơi này, những người ăn xin

luôn tràn ngập xung quanh, vì vậy mọi người không thêm vào.

Tuy nhiên, mặc dù những người ăn xin đã biến mất, nhưng cái cống sâu và tối tăm chỉ có thể gọi lên nỗi sợ hãi bẩm sinh của con người.

Vì vậy, không ai sẽ tự nguyện bước vào một nơi như vậy.

Chị của tôi đang làm gì ở một nơi như vậy? Và mọi người trong Rotary có biết về nó không?

Adriana đi một con đường khác với vô số người đang đi dạo, đi về phía cống rãnh.

Những ngôi nhà xập xệ làm bằng những tấm ván chấp vá vội vàng mà băng Rotary xây dựng đều bị dỡ bỏ khi chúng rút lui.

Cống rãnh, nơi những người ăn xin thường túm tụm lại và nôn mửa vì rượu rẻ tiền, giờ sạch sẽ, như thể những con chuột như vậy chưa từng trú ngụ ở đó.

Toàn bộ Rotary đã sống ở đây khá lâu.

Làm thế nào mà họ sống sót qua mùa hè oi ả và mùa đông lạnh giá?

Ngay trong tình thế cấp bách này, Adriana vẫn không khỏi lo lắng.

Ở một nơi khi nóng khi nóng và lạnh khi lạnh, những người này không có nơi nào để đi cùng nhau và cùng nhau chịu đựng nóng lạnh.

Và Loyar là người mà tất cả họ tin tưởng và dựa vào.

Trong cuộc sống khổ cực của những người ăn xin, khi bọn côn đồ phốt lờ và đe dọa họ chỉ coi họ là những kẻ bán rong, Loyar luôn bảo vệ các thành viên trong băng đảng.

Cuối cùng, Loyar trở nên đáng sợ đến mức không ai dám gây sự với các thành viên của Rotary.

Trước khi kịp nhận ra, Adriana đã mạo hiểm đi sâu vào trong cống tối đen như mực, nơi không có đèn lồng.

Bóng tối bao trùm, Adriana triệu hồi một quả cầu ánh sáng và từ từ bước vào ống cống.

Cống không phải là một đường thẳng. Lối đi dài và đồ sộ, nhưng có những đoạn bị chia cắt, và Adriana không biết mình nên đi đâu để tìm Loyar.

Cô không thể không ngạc nhiên khi có một đường nước ngầm rộng lớn như vậy tồn tại bên dưới Thủ đô Hoàng gia.

Rốt cuộc, không có lý do gì để tưởng tượng ra thứ gì đó mà cô ấy không thể nhìn thấy.

Trong cái cống dài và đồ sộ này, Loyar đang ở đâu đó.

Cô ấy làm cái quái gì ở đây vậy?

Adriana, sợ rằng mình có thể lạc đường, tiếp tục tiến về phía trước, tính đến hành trình trở về.

Bằng cách đó, cô ấy sẽ chỉ cần quay lại khi đến lúc phải rời đi.

Quả cầu ánh sáng không thể chiếu sáng toàn bộ ống cống rộng lớn.

Khi cô đi sâu hơn vào cống và thời gian trôi qua, Adriana không khỏi lo lắng.

Mặt trời đã gần lặn khi cô bước vào, vì vậy màn đêm sẽ sớm buông xuống.

Cô phải nhanh chóng tìm ra Loyar. Về mặt của Daibun cho thấy rõ đêm đó và Loyar có quan hệ gì đó với nhau.

Cô ấy đã đi bộ bao lâu rồi?

"Adriana?"

Ở đâu đó trong cống, có thể nghe thấy tiếng ầm ầm từ xa.

Đó chắc chắn là giọng nói của Loyar.

"Chị à?"

Adriana cảm thấy sự hiện diện của ai đó từ xa.

"Adriana, sao em lại ở đây...?"

Một hình thù tiến lại gần, được chiếu sáng bởi quả cầu ánh sáng mà Adriana đã tạo ra.

Giờ đây, nhờ sự cẩn thận và sạch sẽ nhất quán của Adriana, một Loyar trông gọn gàng bước về phía cô.

"Làm sao em biết chị ở đây?"

Loyar, người đã đến gần, không giấu được vẻ bối rối khi chạm nhẹ vào mặt Adriana.

"Có rất nhiều binh lính ở nơi ẩn náu. Em không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng... Anh Daibun nói rằng chị sẽ ở đây."

"Daibun? Làm thế nào mà anh chàng đó...? Và ý em là những người lính là gì?"

Loyar nghiêng đầu như thể cô ấy không thể hiểu những gì mình đang nghe.

"Em không biết. Anh Daibun đã nói... tuyệt đối không quay lại băng nhóm. Anh ấy nói thế thôi."

"Không trở lại? Còn binh lính thì sao?"

"Em không biết. Ellen và những người lính được trang bị vũ khí hạng nặng đang hỏi các thành viên băng đảng điều gì đó. Vì vậy, anh Daibun đã cử em qua lối đi bí mật trong tầng hầm của băng đảng và bảo em chuyển tin nhắn này..."

Mặc dù Adriana không hiểu lý do, nhưng Loyar dường như càng bối rối hơn về tình huống này.

"Một lối đi bí mật? Tại sao lại có một cái trong trụ sở?"

"...Chị không biết sao?"

Không, tại sao Chị của tôi không biết điều đó!

Bất chấp tình thế cấp bách, Adriana muốn hét lên.

"Và... sau khi em gửi tin nhắn, em nên nhanh chóng chia tay với chị... trước khi màn đêm buông xuống..."

Khi nghe điều đó, vẻ mặt của Loyar đanh lại.

Có vẻ như mọi thứ không thể hiểu được cho đến bây giờ cuối cùng cũng có ý nghĩa.

"À... lũ khốn đó... chúng biết mọi thứ..."

Cảm giác mất mát, hoang mang và cảm xúc trào dâng khôn xiết, Loyar không thể kiểm soát được biểu cảm của mình. Mặc dù Adriana không hiểu tình hình, nhưng cô ấy cảm thấy một sự mãnh liệt nồng nhiệt.

Adriana lau mặt nhiều lần. Adriana nhìn thấy một tia ẩm ướt trong mắt Loyar.

Như Daibun đã làm, Loyar giờ nắm lấy cả hai vai của Adriana.

"Được rồi, Adriana. Chị không thể giải thích chi tiết, nhưng chị hiểu những gì em đang nói. Vì vậy, như Daibun đã nói, hãy nhanh chóng rời khỏi đây. Và cũng đừng quay lại băng nhóm."

"Chị ơi, chuyện gì vậy? Chuyện... chuyện gì vậy?"

Adriana run lên vì sợ hãi không rõ nguyên nhân.

"Adriana, em cần phải ngu dốt đi. Những chuyện như thế này em không nên biết."

Trước câu hỏi của Adriana, Loyar lắc đầu.

"Không biết thì tốt hơn."

“Chị ơi... em sợ lắm. Liệu... chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa?”

Mất một cái gì đó mà không biết tại sao.

Cô ấy bị kéo vào Tổ chức Vô danh mà không rõ lý do, và Olivia gần như đã hy sinh.

Và bây giờ, một lần nữa, mà không biết lý do, Adriana bắt đầu khóc nức nở, sợ rằng cô ấy có thể không nhìn thấy những người mà cô ấy vừa gắn bó, bao gồm cả Loyar.

Loyar nhắm chặt mắt lại.

Như thể cô ấy đang cố gắng kìm nén và nuốt xuống một cảm xúc sôi sục.

"Đi mau! Ta không có thời gian trông nom loại người như người!"

“Chị ơi...”

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Loyar, Adriana lùi lại vài bước.

"Mau... đi mau... Đêm sẽ đến... Khi màn đêm buông xuống... Tôi sẽ không nhận ra cô nữa..."

Tại sao đêm quan trọng như vậy?

Adriana không hiểu Loyar đang nói gì.

Một cái gì đó đáng sợ đã xảy ra.

Bây giờ chuỗi sự kiện đã bắt đầu, điều duy nhất mà Adriana phải làm là chạy trốn.

Từ tất cả những điều này.

Và cô phải chạy trốn khỏi Loyar, lúc này đang đối mặt với màn đêm.

Chẳng mấy chốc, Adriana có thể nhìn thấy biểu hiện của Loyar, vốn đang thúc giục cô rời đi, đang trở nên đau khổ.

"Chết tiệt..."

Như thể cô cảm nhận được điều gì đó.

Từ trong bóng tối phía sau cô, có một giọng nói nhẹ nhàng vang vọng qua ống cống.

-Dì ở đây.

Bên trong ánh sáng trắng mà Adriana đã tiết lộ, ai đó đang đi về phía cô.

-Dì.

Chiếc áo choàng của mặt trời.

Ellen Artorius, tay cầm thanh kiếm mặt trăng, từ từ tiến về phía họ.

Loyar nhìn chăm chăm vào Ellen đang tiến đến với đôi mắt mở to.

Adriana cũng có thể nhìn thấy nó.

Ellen được bao quanh bởi một vầng hào quang giống như sương mù màu xanh lam, và thanh Thánh kiếm của Mặt trăng Lament đang bốc cháy như thể nó có gắn ngọn lửa màu xanh lam.

"Sword...master?"

Adriana thì thầm, khuôn mặt tái nhợt.

"Người... tên quái vật này... làm sao người tới được đây...?"

Loyar cũng bị sốc.

"Tôi có rất nhiều câu hỏi. Những điều tôi chưa từng hỏi cho đến bây giờ, những điều tôi nghĩ là lạ nhưng chưa bao giờ hỏi... Bây giờ tôi sẽ hỏi."

Ellen lặng lẽ nhìn Loyar, người đã hạ gục cô không biết bao nhiêu lần trước đó.

"Cho nên, cô phải thành thật nói cho tôi biết."

Mặc dù có vẻ như đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến, nhưng Ellen không tấn công trước mà tiếp tục nói chuyện với Loyar trong khi vẫn giữ thanh kiếm hào quang và áo giáp hào quang của mình.

Loyar im lặng nhìn Ellen.

Cô ấy nghĩ rằng tốc độ phát triển của con quái vật này không chỉ vượt quá thiên tài mà thậm chí là siêu thiên tài.

Bây giờ cô ấy đã là một Swordmaster.

Và nhìn vào ánh mắt và cử chỉ của cô ấy, có vẻ như cô ấy đã chắc chắn về điều gì đó.

Em gái của Anh hùng.

—Ellen Artorius.

Có thể trốn thoát?

KHÔNG.

Linh tính của Loyar mách bảo cô.

Thoát là không thể. Đó không phải là do kỹ năng của Ellen.

Thời gian đã đến gần.

"Con nhóc tóc đen."

Nói chuyện với một người đã vượt qua nhân loại và trở thành một người quan trọng đối với chủ nhân của cô ấy khi còn bé.

"Đánh bại ta."

"...?"

"Đánh bại ta, không được thất bại."

Ellen nhú mày trước những lời lạ lùng của Loyar.

Loyar nắm lấy vai Adriana vẫn còn đang hoang mang.

Và sau đó.

*Vút!

"Ah, Chị ơi!"

"!"

Loyar ném thẳng Adriana về phía Ellen đang mất cảnh giác, Ellen nhanh chóng gạt Lament ra và ôm lấy Adriana vào lòng.

Loyar biết rằng chủ nhân của cô đã đi xa để đối mặt với một nhiệm vụ nguy hiểm.

Nhưng Loyar không thể đi cùng anh ta.

Vì sinh ra với số phận rơi vào điên loạn, không thể phân biệt bạn thù mỗi đêm trăng tròn, nên cô không thể đi theo Valier.

Liệu số phận bị nguyên rửa cuối cùng có trở thành lời nguyên của chủ nhân cô?

Ellen không hiểu Loyar đang nói gì.

Tuy nhiên, cô ấy đặt Adriana xuống, người mà cô ấy đã ôm trong tay, và triệu hồi Lament một lần nữa.

"Chị ơi... tại sao? Ellen, tại sao...?"

"Lùi lại."

Ellen im lặng nhìn Loyar.

Đêm trăng tròn đang đến gần.

*Ud-dud-duk

"Kru... Kru-ru..."

Mồm của Loyar dài ra và bộ lông trắng bắt đầu mọc khắp cơ thể.

Trước cảnh tượng đó, khuôn mặt của Adriana trở nên tái nhợt, và Ellen nghiêng chặt răng.

"Lyncan... Thrope..."

Con thú màu trắng đã xuất hiện trong cuộc tấn công của Ma Vương.

—Lyncanthrope.

Không thể có bằng chứng nào mạnh hơn.

Sau một hành trình dài và quanh co,

Kết nối vô số sự kiện trong quá khứ đã xảy ra cho đến bây giờ.

Cuối cùng.

Ellen đã đi đến một câu trả lời rõ ràng.

"..."

Nước mắt của Ellen rơi xuống.

"À, chị... chị... chị?"

Adriana, nhìn thấy Loyar biến thành Lyncanthrope, nhận ra những gì cô ấy đã nghe thấy.

Lý do tại sao Loyar thỉnh thoảng rời đi trong vài ngày.

Đêm nay là đêm trăng tròn.

Sự tồn tại mà cô đã giao phó trái tim và ý chí của mình không phải là con người.

*Ud-duk

"Grrr..."

Nhìn thấy Loyar, người đã biến thành một con thú màu trắng, Ellen thậm chí còn không thêm lau nước mắt và nheo mắt lại.

"Không thể nào... Điều này không thể nào... Tại sao... Trên thế giới này..."

Adriana cũng rung mình kinh hoàng và sợ hãi, không thể tin được và vô tình bắt đầu rơi nước mắt.

‘Đánh bại ta.’

Ellen biết điều đó có nghĩa là gì.

“Senpai, lùi lại.”

Điều đó có nghĩa là cô ấy không muốn làm tổn thương Adriana.

Người đã luôn đánh cô và đã cố giết cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bây giờ, Ellen Artorius cuối cùng đã hiểu ý định lúc đó là gì.

Nếu vậy, tại sao?

Tại sao?

Một số câu hỏi đã được giải quyết, nhưng câu trả lời cho những câu hỏi đó lại sinh ra những câu hỏi khác.

*Kru-ru-ru-ru.

Tiếng gầm gừ của con thú trắng vang vọng trong ống cống, trầm nhưng đáng ngại. Ellen nín thở khi nhìn con quái thú màu trắng đã lộ nguyên hình và không còn lựa chọn nào khác ngoài lộ nguyên hình.

Con thú trắng đã mất lý trí.

"Dì..."

Về phía Lyncanthrope, chuẩn bị tấn công với cơ thể hạ thấp.

—Chó hoang Irene.

—Irene của sông lớn.

KHÔNG.

—Con sói trắng của nơi đó.

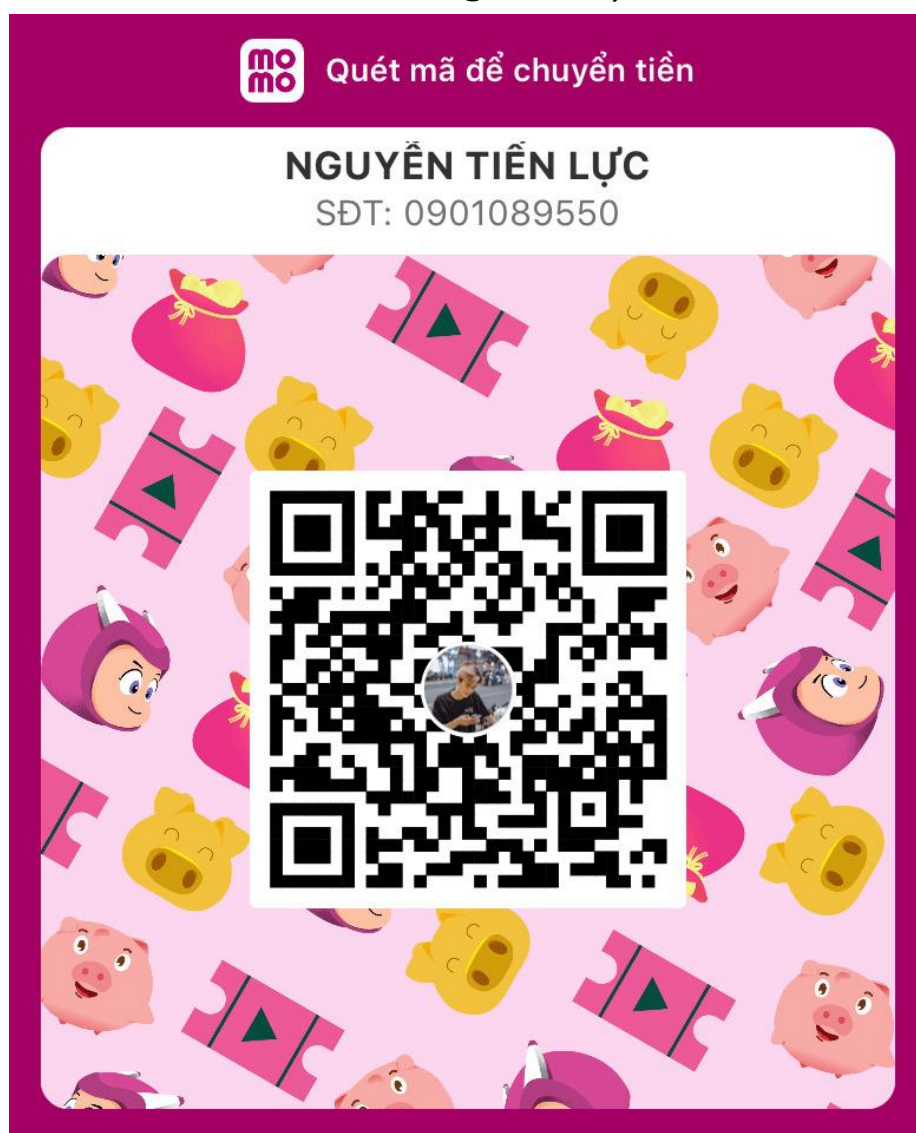
—Tới con sói trắng của dòng sông lớn.

"Lần này sẽ khác."

Swordmaster Ellen Artorius nhắm thanh kiếm của mình.

END ARC 2

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading